

LBRIS

We know
books

SARAH J. MAAS

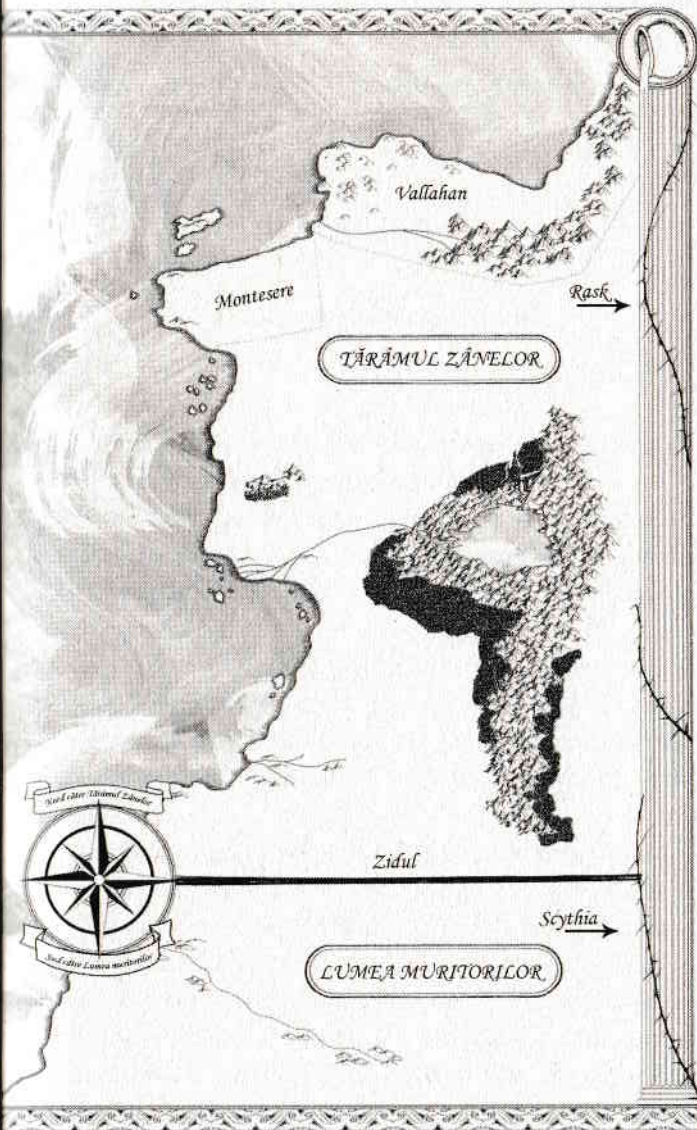
Regatul aripilor
și al
pieirii

volumul 3
din SERIA

REGATUL SPINILOR
ȘI AL TRANDAFIRILOR

PRYTHIAN

LIBRIS

We know
books

RHYSAND

Cu doi ani înaintea Zidului

Bâzâitul muștelor și țipetele supraviețuitorilor luaseră de mult locul răsunătoarelor tobe de război.

Trupurile lipsite de viață ale oamenilor și ale creaturilor Fae, împrăștiate pe câmpul de luptă, erau separate, pe alocuri, doar de aripile frânte, care se înălțau spre cerul cenușiu sau de hoitul vreunui cal.

În ciuda norilor grei, mirosul avea să devină foarte curând de nesuportat, din cauza căldurii. Muștele, pentru care nu conta dacă leșurile erau ale oamenilor sau ale unor Fae, se plimbau deja peste ochii care priveau către zări, fără să clipească.

Am pășit cu grijă pe câmpul odată înverzit, atent la steagurile pe jumătate îngropate în noroi și sânge închegat. Am făcut un efort imens ca să nu-mi târâi aripile peste morți și armuri. Cu mult înainte de sfârșitul măcelului, și eram deja epuizat.

Îmi petrecusem ultimele ore luptând ca și muritorii de lângă mine: cu sabia, cu pumnii, încercând să-mi mențin concentrarea la cote maxime. Nu cedasem în fața legiunilor Ravenniei – ore în șir, păstrasem rândurile pentru că așa îmi comandase tatăl meu și, pentru că știam că asta trebuia să

fac, ezitarea ar fi fost lovitura finală dată rezistenței noastre, și așa dezbinată.

Fortăreața care se ivea în spatele meu era prea prețioasă pentru a fi cedată Loialștilor. Și asta nu doar datorită poziționării în inima continentului, ci și pentru rezervele pe care le adăpostea, pentru forjele care fumegau zi și noapte în partea vestică, în care se trudea pentru aprovizionarea forțelor noastre.

Fumul forjelor se amesteca acum cu cel al rugurilor deja aprinse în spatele meu în timp ce continuam să merg, studiind chipurile morților. M-am gândit să trimit soldații care puteau să facă față situației și să revendice armele celeilalte armate. Aveam o prea disperată nevoie de ele ca să ne pese de onoare. Cu atât mai mult cu cât cealaltă tabără nu se deranja cu așa ceva.

Încremenit... câmpul de luptă părea încremenit în comparație cu măcelul și haosul care încetaseră în cele din urmă acum câteva ore. Soldații Loialști se retrăseseră în loc să se predea, lăsându-și morții pradă ciorilor.

Am ocolit un cal căzut, în ai cărui ochi frumoși, larg deschiși, se putea citi groaza și ale cărui coaste însângerate erau pline de muște. Călărețul răsucit sub el era aproape decapitat. Nu din cauza vreunei lovituri de sabie. Nu, rănile adânci erau lăsate de niște gheare.

Ei nu aveau să cedeze cu ușurință. Regatele și teritoriile care își doreau sclavii lor umani nu ar fi pierdut războiul acesta decât dacă nu ar fi avut de ales. Și chiar și atunci... Aflaserăm pe pielea noastră, foarte devreme, că nu respectau regulile vechi și ritualurile de luptă. Cât despre teritoriile fae care luptau alături de războinicii muritori... Trebuia să fim striviți ca niște viermi.

Cu mâna acoperită de sângele meu și al altora, am alunecat o muscă ce îmi bâzâia la ureche.

Crezusem dintotdeauna că moartea avea să fie un fel de întoarcere pașnică acasă – un cântec de leagăn dulce și trist, care să mă conducă spre orice m-ar fi așteptat după aceea.

M-am ghemuit cu un bocanc pe catargul unui stegar loialist, murdărind cu noroiul înroșit porcul mistreț brodat pe steagul de culoarea smaraldului.

Mă întrebam acum dacă nu cumva acel cântec de leagăn al morții nu era decât bâzâitul muștelor, și nu unul minunat. Dacă muștele și viermii erau doar servitorii morții.

Câmpul de luptă se întindea spre orizont în toate direcțiile, mai puțin spre fortăreața din spatele meu.

Trei zile îi respinseserăm; trei zile luptaserăm și muriserăm aici.

Dar rămăsesem pe poziții. Adunasem oameni și creaturi Fae de nenumărate ori, refuzasem să las loialștii să pătrundă, chiar și atunci când ne loviseră a doua zi flancul drept, încă fragil, dar cu trupe noi.

Îmi folosisem puterea până ce am simțit că nu-mi mai rămăsese decât fum în vene, iar apoi apelasem la pregătirea mea illyriană până când nu mai știusem decât să-mi rotesc scutul și să lovesc cu sabia, până când nu mai știusem ce să fac împotriva hoardelor.

O aripă illyriană, pe jumătate sfârtecătă, ieșea dintr-o grămadă de stârvuri de Mari Fae, ca și când fusese nevoie de toți șase ca să-l doboare pe războinic. Ca și când i-ar fi luat pe toți cu el.

Inima îmi bătea cu putere în trupul lovit în timp ce dădeam la o parte grămada de cadavre.

Întăririle sosiseră la răsăritul celei de-a treia și ultime zile, trimise de tatăl meu după ce îi cerusem ajutorul. Mă pierdusem prea mult în iureșul luptei ca să observ câți alții nu făceau parte din unitatea illyriană, mai ales când atât de mulți folosiseră pietre Siphon.

Dar în orele scurse după ce ne salvaseră pielea și schimbaseră soarta luptei, nu-mi zărisem niciunul dintre frați printre cei vii. Nici măcar nu știam dacă Azriel sau Cassian luptaseră pe câmp.

Era puțin probabil ca primul să o fi făcut, de vreme ce tatăl meu îl ținea aproape pentru spionaj, dar Cassian... Cassian ar fi putut să reentre în luptă. L-aș fi crezut în stare pe tata să-l transfere pe Cassian într-o unitate cu foarte mari șanse să fie măcelărită. Așa cum o pățise și acesta, care abia plecase șchio-pătând mai devreme de pe câmpul de luptă.

Degetele însângerate și dureroase mi-au intrat în armura îndoită și în carnea rigidă când de pe soldatul illyrian căzut am dat la o parte ultimul cadavru de Mari Fae.

Părul negru, pielea măslinie... Ca alé lui Cassian.

Însă nu al lui Cassian era chipul gri ca moartea, holbându-se la cer.

Respiram greoi, plămâinii încă mă dureau din cauza urletelor și buzele îmi erau uscate și crăpate.

Aveam nevoie disperată de apă, dar în apropiere, alte două aripi illyriene ieșeau din grămada de morți spre care m-am dus împleticindu-mă, lăsându-mi mintea să hoinărească într-un loc întunecat și liniștit când mi-am îndreptat gâtul răsucit ca să mă uit la chipul de sub casca simplă.

Nu era al lui.

Mi-am făcut loc printre cadavre spre un alt illyrian.

Apoi, spre altul. Și spre altul.

Pe unii îi cunoșteam. Pe alții, nu. Câmpul de luptă se întindea mult sub cer.

Kilometru după kilometru. Un regat al morților în putrefacție.

Și-am tot căutat.

PARTEA ÎNTÂI

PRINTEȘA DIN CARRION

CAPITOLUL

1

Feyre

Tabloul era o iluzie.

O iluzie veselă și drăguță, plină de boboci de un roz palid și raze de soare imense.

Studiul leneș al grădinii de trandafiri care se ivea dincolo de ferestrele deschise ale atelierului meu îl începusem cu o zi în urmă. Printre măcăcini și frunze lucioase, verdele mai intens al dealurilor se rostogolea în depărtare, la orizont.

Era o primăvară nesfârșită, neobosită.

Dacă aș fi pictat un tablou cu priveliștea spre curte, așa cum simțisem, aș fi făcut-o cu spini sfâșietori, cu flori care sufocau lumina soarelui pentru plantele mai mici decât ele și dealuri nesfârșite mânjite de sânge.

Însă fiecare mișcare a pensulei pe pânza lată era calculată; toate petele și spiralele de culori amestecate erau menite să redea nu doar primăvara idilică, ci și o bună dispoziție. Nu eram prea bucuroasă, dar, din fericire, mă vindecam, în sfârșit, de ororile pe care le dezvăluiam cu grijă.

Credeam că, în ultimele săptămâni, îmi cizelasem conștientă pe cât de complicat pictam tablourile. Credeam că,

dacă aş fi ales să mă înfaţisez cum îmi doream cu adevărat, aş fi fost împodobită cu gheare sfâşietoare şi mâini care i-ar fi sugrumat pe cei care se aflau acum în compania mea. Aş fi lăsat holurile aurite pătate de roşu.

Dar încă nu.

Încă nu, îmi spuneam cu fiecare mişcare a pensulei, cu fiecare mişcare făcută în ultimele săptămâni. Răzbunarea imediată nu ar fi folosit nimănui şi la nimic, poate cel mult furiei mele clocotitoare.

Chiar dacă, de fiecare dată când le vorbeam, o auzeam pe Elain suspinând în timp ce era băgată cu forţa în Cazan. Chiar dacă, de fiecare dată când îi priveam, o vedeam pe Nesta îndreptându-şi degetul ca o promisiune a morţii spre Regele Hybernului. Chiar dacă, de fiecare dată când îi miroseam, nările mi se umpleau din nou de izul sângelui lui Cassian vărsat pe pietrele negre ale castelului din oase. Pensula mi se rupsesse între degete.

O rupsesem în două, mânerul gălbui fiind distrus iremediabil.

Înjurând în şoaptă, m-am uitat spre uşi şi ferestre. Locul acesta era prea plin de priviri indiscrete ca să risc să o arunc în coşul de gunoi.

Am privit, cu atenţie, peste tot în jurul meu, ca să văd cine era suficient de aproape să mă vadă, să mă spioneze. N-am găsit pe nimeni.

Mi-am întins braţele în faţă, cu o jumătate de pensulă în fiecare mână.

Pentru o clipă, mi-am permis să văd dincolo de strălucirea care-mi ascundea tatuajul de pe mâna şi antebraţul drept. Însemnele inimii mele adevărate. Adevăratul meu titlu.

Marea Doamnă a Regatului Noptzii.

Gândul fugar făcu pensula ruptă să izbucnească în flăcări.

Focul nu mă arse, chiar dacă devoră lemnul, pensula şi vopseaua.

După ce nu mai rămase decât fum şi cenuşă, am chemat un vânt care mi le-a măturat de pe palme şi le-a scos pe ferestrele deschise.

Ca măsură de precauţie, am invocat o briză din grădină ca să şerpuiască prin cameră şi să spulbere fuioarele de fum rămase şi să o umple cu mirosul prăfuit şi sufocant al trandafirilor.

Poate după îndeplinirea sarcinii mele aici, aveam să ard din temelii şi conacul acesta, începând cu trandafirii.

Cele două siluete care se apropiau îmi captară atenţia, iar eu am înşăfăcat o altă pensulă şi am înmuiat-o în cea mai apropiată pată de vopsea, coborând capcanele întunecate pe care le ridicasem în jurul camerei ca să mă avertizeze de prezenţa vizitatorilor.

Lucram la felul în care lumina soarelui cădea pe nervurile unei petale de trandafir, încercând să nu mă gândesc la cum o văzusem odată pe aripile illyriene, când uşile se deschiseră.

Am pretins că sunt absorbită de munca mea aducându-mi un pic umerii în faţă şi înclinându-mi capul. Şi m-am prefăcut şi mai mult când m-am uitat încet peste umăr, de parcă efortul de a mă desprinde de tablou era adevărat.

Însă lupta am dat-o cu zâmbetul pe care m-am forţat să-l afişez pe chip şi în privire – ochii fiind singurii care indicau un zâmbet sincer. Exersasem în oglindă. De nenumărate ori.

Aşadar, pielea din jurul ochilor mi se încreţi cu uşurinţă când i-am zâmbit discret şi totuşi fericit lui Tamlin.

Lui Lucien.

– Îmi pare rău că te întrerup, spuse Tamlin, studiindu-mi chipul în căutarea umbrelor cărora le cedam din când în când, a celor pe care le foloseam ca să-l ţin la distanţă când

soarele apunea dincolo de dealuri. Dar credeam că poate vrei să te pregătești pentru întâlnire.

M-am forțat să înghit și să cobor pensula, neliniștită și nesigură așa cum fusesem în urmă cu mult timp.

– Este... ai vorbit cu Ianthe? Chiar vine?

Încă nu o văzusem pe Marea Preoteasă care îmi trădase surorile Hybernului, care *ne* trădase Hybernului.

Și chiar dacă rapoartele rapide și neclare pe care Rhysand mi le trimisese prin legătura de împerechere mă mai liniștiseră... Ea era responsabilă pentru ce se întâmplase în urmă cu câteva săptămâni.

Lucien fu cel care răspunse, uitându-se cu atenție la tabloul meu, ca și când acesta ar fi avut dovada pe care știam că o căuta.

– Da. Ea... a avut motivele ei și este dispusă să ți le explice.

Poate și motivele pentru care punea mâna pe orice mască îi plăcea, fie că ei voiau sau nu și de ce procedase așa cu Rhys și cu Lucien.

M-am întrebat ce părere avea cu adevărat Lucien despre asta și despre faptul că victima prieteniei ei cu Hybernul ajunsese să fie partenera *lui*. Elain.

Nu vorbisem despre Elain decât o singură dată, după ziua întoarcerii mele.

„În ciuda a ceea ce a insinuat Jurian despre modul în care Rhysand o să le trateze pe surorile mele, îi spusese eu, în ciuda naturii Regatului Noptii, ei nu au să le rănească așa pe Elain sau pe Nesta – nu încă. Rhysand are la dispoziție moduri mai creative prin care să le facă rău.“

Lucien încă părea să se îndoiască de asta.

Dar, pe de altă parte, și eu insinuasem prin propriile-mi „pierderi“ de memorie că poate nu avusesem parte de aceeași creativitate sau amabilitate.

Ușurința cu care crezuseră că Rhysand ar fi forțat vreodată pe cineva... Am adăugat insulta pe extrem de lungă listă cu lucruri pentru care trebuia să-mi iau revanșa.

Am lăsat jos pensula și mi-am scos șortul stropit de vopsea, punându-l cu grijă pe scaunul pe care stătusem deja cocoțată de două ore.

– Mă duc să mă schimb, am șoptit și mi-am aruncat peste umăr coada despletită.

Tamlin dădu aprobator din cap, urmărindu-mi fiecare mișcare în timp ce m-am apropiat de ei.

– Este frumos tabloul.

– Nu este nici pe departe terminat, am spus eu, aducând-o la suprafață pe fata care se ferea de laude și de complimente, care își dorea să treacă neobservată. Încă-i vraște.

La drept vorbind, era una dintre cele mai bune lucrări ale mele, chiar dacă numai eu îi observam lipsa de spirit.

– Cred că toți suntem, spuse Tamlin schițând un zâmbet.

Mi-am înfrânat impulsul de a-mi da ochii peste cap și i-am zâmbit, atingându-l ușor cu mâna pe umăr când am trecut pe lângă el.

Când am ieșit după zece minute, Lucien aștepta în fața noului meu dormitor.

Îmi luase două zile ca să nu mă mai îndrept spre cel vechi – să fac în dreapta în capul scărilor, și nu la stânga. Dar nu era nimic în fostul dormitor.

Mă uitasem o dată înăuntru, a doua zi după întoarcerea mea.

Mobila era distrusă, cearșafurile erau sfâșiate, iar hainele erau aruncate la întâmplare în dulap. Părea că nimănui nu i se permisesse să intre ca să facă curățenie.

În schimb, plantele agățătoare – spinii – îl făcuseră de nelocuit. Fostul meu dormitor fusese năpădit de vrejurile

care se unduiseră și șerpuiiseră pe pereți, împletindu-se printre resturi ca și când s-ar fi târât de pe spalierele de sub ferestre, ca și când ar fi trecut o sută de ani și nu câteva luni.

Dormitorul acela era acum aidoma unui mormânt.

Am luat juponul de culoare roz deschis al rochiei transparente într-o mână și am închis ușa dormitorului în urma mea. În tot acest timp, Lucien aștepta rezemat de ușa din fața mea.

De ușa camerei lui.

Nu mă îndoiam că se asiguraseră că aveam să stau acum în camera de vizavi. Nu mă îndoiam că își întorcea mereu ochiul de metal spre camera mea, chiar și când dormea.

– Sunt surprins că ești atât de calmă, având în vedere promisiunile pe care le-ai făcut în Hybern, spuse Lucien în loc de salut.

Promisiunea de a le ucide pe reginele umane, pe Regele Hybernului, pe Jurian și pe Ianthe, pentru ceea ce le făcuseră surorilor mele și prietenilor mei.

– Tu singur ai spus că Ianthe a avut motivele ei. Oricât de furioasă aș fi, pot să o ascult.

Nu îi spuseseam lui Lucien ce știam de adevărata ei natură pentru că asta ar fi însemnat să îi explic faptul că Rhys o alungase din casa lui ca să se apere pe sine și pe membrii regatului său și deoarece ar fi stârnit prea multe întrebări, ar fi subminat prea multe minciuni atent născocite, care îi ținuseră pe el și regatul lui – regatul *meu* – în siguranță.

Deși mă întrebam dacă, după ce se întâmplase în Velaris, mai era necesar. Inamicii noștri cunoșteau orașul, știau că era un loc al binelui și al păcii. Și încercaseră să-l distrugă cu prima ocazie.

Vina pentru atacul asupra Velarisului, după ce Rhys li-l dezvăluise reginelor umane, avea să-l bântuie pe partenerul meu tot restul vieților noastre nemuritoare.

– O să-ți spună o poveste pe care ai să vrei să o auzi, mă avertiză Lucien.

Eu am ridicat din umeri și am mers pe holul pustiu, acoperit de covoare.

– Pot să decid și singură în numele meu. Se pare că tu ai hotărât deja să nu o crezi.

El mă ajunse din urmă.

– A implicat două femei nevinovate în treaba asta.

– Lucra ca să se asigure că alianța cu Hybernul este puternică.

Lucien mă prinse de cot și mă opri.

I-am permis să o facă pentru că, dacă *nu* aș fi făcut-o și m-aș fi teleportat ca în pădure cu multe luni în urmă sau dacă aș fi folosit vreo manevră de apărare illyriană ca să-l dobor, mi-aș fi distrus șiretlicul.

– Ești mai inteligentă de atât.

M-am uitat atent la mâna lată și bronzată care îmi ținea cotul. Apoi am întâlnit un ochi roșu și unul auriu, care se învârtea.

– Unde o ține? șopti Lucien.

Știam la cine se referea.

Am scuturat din cap.

– Nu știi. Rhysand deține o sută de locuri în care ar putea să fie, dar mă îndoiesc de faptul că ar folosi vreunul dintre ele ca să o ascundă pe Elain, știind că le cunosc.

– Spune-mi oricum. Enumeră-mi-le pe toate.

– Ai să mori în clipa în care ai să intri pe teritoriul lui.

– Am supraviețuit destul de onorabil când te-am găsit.

– Nu ți-ai dat seama că pusese stăpânire pe mine. L-ai lăsat să mă ia. Minciună, minciună, minciună.

Însă Lucien nu afișă durerea și vina la care mă așteptam și îmi dădu încet drumul.